

Arrest

nr. 238 434 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Mechelsesteenweg 271/8.1
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 22 juni 2015, diende op 23 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 september 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 22 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 187 487 van 23 mei 2017 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De Raad verwierp bij arrest nr. 213 756 van 11 december 2018 het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 22 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker werd op 15 juni 2019 opnieuw aangetroffen bij een politionele tussenkomst naar aanleiding van een klacht die werd ingediend door M.J., een vrouw die in hetzelfde pand als verzoeker verbleef.

1.7. Op 2 juli 2019 gaf verzoeker aan het vaderschap van het, op dat ogenblik nog ongebooren, kind van M.J. te willen erkennen.

1.8. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigerde op 20 augustus 2019 om de erkenning door verzoeker van het kind van M.J. te registreren.

1.9. Verzoeker diende op 11 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.10. Verzoeker deed op 18 oktober 2019 nogmaals een aangifte van een prenatale erkenning.

1.11. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 oktober 2019 de beslissing om verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk af te wijzen.

1.12. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigerde op 5 december 2019 een tweede maal om de erkenning door verzoeker van het kind van M.J. te registreren.

1.13. Op 13 december 2019 gaf verzoeker aan het vaderschap van het, ondertussen geboren, kind van M.J. te willen erkennen.

1.14. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigerde op 30 januari 2020 nogmaals om de erkenning door verzoeker van het kind van M.J. te registreren.

1.15. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 27 maart 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [E.]

[...]

nationaliteit : Ghana

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23/06/2015; 11/09/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

Dat hogervermelde beslissing onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM manifest geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

a. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel.

Verzoeker werd niet gehoord voorafgaand aan de beslissing waardoor hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om zijn actuele situatie toe te lichten.

Verzoeker heeft ook een minderjarige zoon in België en wenst de zorg voor zijn zoon op zich te nemen zoals hij dit nu ook doet.

Hij is thans bezig met de vaststelling van de afstamming van zijn minderjarig kind. Verzoeker zal ook het nodige doen teneinde zowel de biologische evenals de juridische afstamming te doen vaststellen .

Het is in het belang van het minderjarig kind dat hij zijn biologische vader kan kennen en dat de afstamming ten aanzien van hem kan worden vastgesteld, doch hiermee werd door verwerende partij geen rekening gehouden.

Verzoeker heeft een uitgebreid gezinsleven hier in België hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij.

Verwerende partij heeft hiermede geen rekening gehouden. Bovendien dient het ook te worden opgemerkt dat de belangen van het kind hiermede ernstig in het gedrang komen. Er werd geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar de actuele situatie van zijn minderjarig kind die op Belgisch grondgebied geboren werd.

Ook hiermede werd integraal geen enkele rekening gehouden. Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is, in de eerste plaats, onredelijk van verwerende partij om verzoeker een BGV af te leveren zonder het grondig nagaan van de persoonlijke en familiale gevolgen die deze beslissing met zich kan meebrengen. Er werd enkel in zeer algemene bewoordingen opgenomen dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten.

Verwerende partij gaat niet in op de belangen van het minderjarig kind niettegenstaande dit een hoofdzakelijke overweging dient te zijn in de beoordeling van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Verzoeker dient de mogelijkheid te hebben om de opvoeding van zijn kind op zich te nemen en wil hiertoe de mogelijkheid krijgen. Het is onredelijk van verwerende partij om hiermede geen rekening te houden.

Het is geheel disproportioneel om het belang van het kind niet mee in de beoordeling op te nemen.

De persoonlijke en de gezinssituatie van verzoeker moeten grondig worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefde doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te bereiken. Daarbij moet rekening worde gehouden met de volgende elementen die opgenomen zijn in artikel 28, eerste lid Richtlijn 2004/38/EG:

- Gevolgen van de verwijdering voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van de betrokkene (m.i.v. de andere familieleden die het rechten hebben om in het gastland te blijven);*
- De ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenote en de kinderen in het land van herkomst van de betrokkene zouden kunnen worden geconfronteerd;*
- De sterkte van bindingen (verwanten, bezoeken, talenkennis) - of het ontbreken van bindingen met het land van herkomst en met het gastland;*
- De duur van het verblijf in het gastland;*
- Leef tijd en gezondheidssituatie.*

Men heeft met bovenstaande elementen geen, minstens onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Verzoeker heeft een kind. Zijn kind werd hier geboren en wordt opgevoed volgens de Belgische normen en waarden. Het kind zijn belangen zijn allen in België gelegen. Het is onredelijk om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder rekening te houden met het hoger belang van het kind.

De moeilijkheden die verzoeker en zijn gezin zullen ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst zijn ernstig en hebben een rechtstreekse invloed op zijn minderjarige kind. Het is een

onoverkomelijke hindernis om terug te keren naar het land van herkomst. Verwerende partij neemt een verregaande beslissing die nefaste gevolgen kan veroorzaken zonder ook maar enig gedegen onderzoek te voeren naar de effectieve gevolgen voor dit gezin.

Tevens dient ook de huidige wereldwijde noodtoestand aangaande het COVID-19 virus in acht te worden genomen.

Uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij zich vragen heeft gesteld bij de mogelijkheid om zelfs gevolg te geven aan het BGV. Uit verschillende mediaberichten blijkt thans duidelijk dat er 80% minder luchtvaartverkeer is en vele, om niet te zeggen alle, passagiersvluchten werden geannuleerd.

Bovendien wordt iedereen bevolen om thuis te blijven, geldt er een samenscholingsverbod en worden ook alle niet-essentiële verplaatsingen verboden. Met deze elementen werd niet de minste rekening gehouden bij het nemen van de beslissing, niettegenstaande de beslissing werd genomen na afkondiging van de lockdown-maatregelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

b. Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd rekening houdend met de elementen die hij in zijn recht van antwoord heeft geformuleerd.

Er werd geen onderzoek gedaan naar de actuele persoonlijke situatie van verzoeker. Men heeft zelfs integraal geen enkele motivering opgenomen in de beslissing, uitgezonderd volgende zinsnede:

"Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23/06/2015; 11/09/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen."

Dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens, niet is overgegaan tot het adequaat motiveren van haar verregaande beslissing en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen, 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum. Er wordt tevens uiteengezet dat, aangezien verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, een termijn van zes dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten werd toegestaan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door voor te houden dat verweerder zou hebben nagelaten een deugdelijk onderzoek te doen inzake zijn persoonlijke situatie toont verzoeker niet aan dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, heeft miskend.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht verweerder er louter toe noopt uiteen te zetten op basis van welke juridische en feitelijke gronden hij een beslissing neemt. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat verweerder moet toelichten waarom hij van oordeel is dat allerhande feitelijke gegevens geen hinderpaal vormen om een beslissing te nemen of waarom hij meent dat een beslissing niet in strijd is met hogere rechtsnormen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier, meer specifiek uit een op 27 maart 2020 opgestelde administratieve nota, blijkt dat verweerder vaststelde dat verzoeker weliswaar reeds poogde om een in België geboren kind te erkennen, doch dat deze erkenning werd geweigerd, zodat er niet kon worden besloten dat verzoeker de ouder is van een kind en dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met het hoger belang van een kind. Verweerder heeft ook vastgesteld dat verzoeker verklaarde een vriendin, M.J., in België te hebben doch dat het louter feit dat hij verklaarde de vader van het kind van deze vrouw te zijn niet volstaat om te kunnen aannemen dat hij een duurzame en stabiele relatie met haar heeft. Verweerder gaf ook aan in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker tijdens zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat het feit dat hij een homoseksuele relatie had in Ghana een van de redenen was om waarom hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Verweerder hield ook rekening met verzoekers medische situatie. Hij merkte op dat verzoeker in België reeds werd geopereerd voor zijn medisch probleem en dat hij geen aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd indiende of medische getuigschriften neerlegde.

Verzoekers betoog dat zijn gezinsleven niet in vraag wordt gesteld door verweerder mist, gelet op het voorgaande, feitelijke grondslag. Het is in casu tevens niet kennelijk onredelijk om de belangen van het kind waarvan verzoeker stelt de ouder te zijn niet nader te betrekken bij het onderzoek van verzoekers situatie. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na verzoeker en de moeder van dit kind uitvoerig te hebben ondervraagd, tot driemaal toe weigerde om de erkenning van dit kind door verzoeker te registreren. Er diende niet dus niet te worden aangenomen dat er een verwantschapsband tussen het kind van M.J. en verzoeker bestond. Verzoekers stelling dat hij nog zal proberen zijn vaderschap aan te tonen leidt niet tot een ander besluit.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Er blijkt ook niet dat verweerder enig dienstig gegeven uit het oog heeft verloren.

Verzoeker werd voor de bestreden beslissing werd genomen in de mogelijkheid gesteld om toelichtingen te verstrekken omtrent zijn relatie met M.J. en zijn wens om het kind van deze vrouw te erkennen. Verzoeker kreeg ook de kans de voorgehouden problemen in zijn land van herkomst uitvoerig mee te delen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder onzorgvuldig optrad door hem niet (nogmaals) te horen. Verzoeker maakt trouwens niet aannemelijk dat hij enig nuttig gegeven waarvan verweerder nog geen kennis had bij een bijkomend gehoor had kunnen meedelen. Bijgevolg blijkt zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder onzorgvuldig optrad door hem niet bijkomend te horen.

Los van het voorgaande is de verwijzing door verzoeker naar artikel 28, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG) irrelevant. Verzoeker is immers geen burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie en kan de bepalingen van voormelde richtlijn dus niet nuttig aanvoeren.

Het feit dat het voor verzoeker, ingevolge de COVID-pandemie, niet onmiddellijk mogelijk zou zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing impliceert verder niet dat deze beslissing niet is gesteund op correcte gronden, dat ze kennelijk onredelijk is of dat ze op een onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.3. In de mate dat het nog de bedoeling zou zijn van verzoeker om in het eerste middel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan te voeren – verzoeker verwijst in de uiteenzetting van dit middel naar deze verdragsbepaling maar voert de schending ervan niet formeel aan in de hoofding – verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij stelt het volgende:

“a. Artikel 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker familie heeft in België én dat zijn zoon nooit elders heeft verbleven. Hij werd zelfs in België geboren.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en dit wordt ook erkend door verwerende partij (supra).

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Verzoeker heeft een hechte band met zijn gezin in België en heeft geen enkel opvangnetwerk in zijn land van herkomst. Wanneer hij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst zal hij volledig op zichzelf aangewezen zijn daar hij geen familie of vrienden heeft die hem kunnen opvangen en de nodige steun kunnen bieden.

De familie [A.] vormt zonder meer een gezin zoals geïndiceerd door artikel 8 EVRM. Zij hebben recht op de eerbiediging van hun gezinsleven. Verzoeker heeft hier een kind en heeft zijn leven hier in België opgebouwd en is duidelijk duurzaam verankerd in onze samenleving. Verzoeker kan hier in België bij zijn gezin terecht en heeft geen familie of vrienden die hem zouden kunnen opvangen in zijn land van herkomst. Elk belang van hem is gesitueerd in België en hij is al ettelijke jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest. De banden met zijn land van herkomst zijn nihil en hij beschikt aldaar niet over een opvangnetwerk voor de nodige steun. Terugkeren naar zijn land van herkomst is enkel en alleen in dat opzicht absoluut niet opportuun of redelijk.

Bovendien dient er ook rekening te worden gehouden met de belangen van het kind.

Dat er wel degelijk sprake is van een ernstige schending van artikel 8 EVRM.

b. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende;

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De zoon van verzoeker heeft zijn vader nodig en minderjarige kinderen dienen als essentiële overweging in aanmerking te worden genomen bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf van hun vader.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. *De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."*

Hier wordt met het welzijn van het kind en zijn belangen gespeeld, in de meest negatieve zin!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Kinderen hebben het recht door (beide) ouders opgevoed en verzorgd te worden! Iets wat verzoeker wenst op zich te nemen.

Verwerende partij dient hier rekening mee te houden, doch faalt hierin!

De belangen van het kind dienen vooropgesteld te worden in dit dossier. Het Hof van Justitie laat in het arrest Chavez zien dat de belangen die de lidstaat moet afwegen in het kader van het hogere belang van het kind, zeer concrete normen en een zeer intensieve beoordeling bevatten. Het arrest specificeert dat in het hogere belang van het kind alle betrokken omstandigheden in beschouwing dienen te worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie, zowel met de ouder die burger is van de Unie is, als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

Dit is geenszins gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden. Dit is dan ook onaanvaardbaar!"

3.2.2.1. Allereerst moet worden vastgesteld dat de aan de Raad voorgelegde stukken niet toelaten te concluderen dat verzoekers standpunt dat hij met M.J. en haar kind een effectief gezinsleven heeft correct is. De Raad wijst er in dit verband op dat uit het gehoor van verzoeker en M.J. blijkt dat zij tal van gegevens die partners die een effectieve relatie hebben van elkaar behoren te weten niet kennen en dat

zij tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent hun relatieverloop. Daarnaast moet erop worden gewezen dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat er enige vorm van gezinsleven is, het in ieder geval vaststaat dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In deze omstandigheden, nu de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht, kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het voorgehouden gezinsleven van verzoeker. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker verklaarde dat M.J. de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dat hij zelf voorheen reeds in Nigeria verbleef en dat zijn vader de Nigeriaanse nationaliteit heeft. M.J., die stelt werkloos te zijn, gaf ook aan dat zij voor een huwelijk naar Nigeria wenst te reizen om haar familie te zien. De Raad neemt ook in aanmerking dat het kind van M.J. nog zeer jong is en dus zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in een ander land (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk). Verzoeker wist of behoorde te weten dat indien zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen hij niet langer in het Rijk kon verblijven en de duur van zijn verblijf in België weegt niet op tegen deze op het Afrikaanse continent, waar hij werd geboren, studeerde en werkte. Verzoekers toelichting dat hij reeds jaren niet meer in zijn land van herkomst was en zijn bewering dat hij in dat land geen belangen meer heeft en er niemand is die hem wil opvangen leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker die onwettig in het Rijk verblijft en van wie niet blijkt dat hij een landstaal machtig is, maakt ook niet aannemelijk dat hij duurzaam is verankerd in de Belgische samenleving. Van een dertig jaar oude man, zonder belangrijke gezondheidsproblemen, mag ook worden verwacht dat hij zelf in zijn onderhoud voorziet. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er in voorliggende zaak enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen. Voorts moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing voor verzoeker ook geen belemmering vormt om in de toekomst, nadat hij hiertoe de nodige formaliteiten heeft vervuld en zijn beweringen met bewijsstukken heeft gestaafd, alsnog een gezinsleven in België tot stand te brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag moet worden aangegeven dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Daarnaast moet nogmaals worden benadrukt dat verweerder wel degelijk in aanmerking nam dat, gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind en dat hij vaststelde dat er geen bewijs is dat verzoeker effectief de vader is van het kind van M.J. Verzoeker gaat met zijn betoog dat kinderen het recht hebben om door beide ouders te worden opgevoed voorbij aan het gegeven dat zijn ouderschap ten aanzien van het kind waarnaar hij verwijst niet werd aangetoond. Bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel werd bovendien ook al vastgesteld dat de bestreden beslissing op zich geen belemmering vormt voor verzoeker om een gezinsleven met het kind van M.J. op te bouwen.

De aangevoerde schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK